

ČAR BESEDE MOJE

Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt, Ptuj

April 2009

DRAGE BRALKE IN BRALCI.

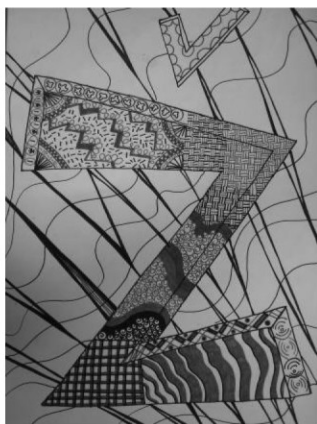
Letošnja tema, ki smo ji posvetili tudi dejavnosti ob dnevu šole, je nit. Nit v vseh povezavah. Z njo lahko naredimo platno, lahko jo uporabimo za vezenje, za to, da z njo privežemo kaj ali koga. Vse to je mogoče videti. So pa tudi niti – vezi, ki so očem nevidne. Tiste, ki povezujejo ljudi na različne načine.

Ljudje so povezani s sorodstvenimi, službenimi vezmi in s tistimi najdragocenejšimi, prijateljskimi vezmi.

Neskončno dosti pregovorov, misli in zgodb je bilo zapisanih o prijateljstvu. O tem, kako lepo in pomembno je imeti prijatelje. Pa vendar se mi zdi, da se premalokrat vprašamo, ali smo mi sami pravi prijatelji svojim prijateljem. Jim znamo stati ob strani, ko nas potrebujejo? Jim znamo pravi čas povedati, da nekaj ni prav in da naj poskusijo drugače?

Prijateljstvo, stikano v osnovnošolski dobi, je pogosto prijateljstvo za vedno. Pomembno zaznamuje vsakega osnovnošolca in osnovnošolko. Otroci, ki imajo veliko prijateljev, so veliko bolj samozavestni in zadovoljni, kot tisti, ki jih drugi odklanjajo. Takšni otroci v želji po pozornosti in prijateljih počnejo marsikaj, kar ne koristi niti njim niti drugim. In takrat se srečujemo s težavami vsi, ki smo vključeni v življenje in delo šole.

Prav se mi zdi, da tudi v šolskem obdobju učimo otroke pomena pravega prijateljstva, takšnega, ki temelji na iskrenih željah, da drugim delamo dobro, jim kdaj pokažemo pot iz labirinta pasti, jim postavimo ogledalo, jih znamo potolažiti in jim znamo čestitati ter se z njimi veseliti njihovih uspehov. Čar prijateljstva ni v sprejemanju, temveč v dajanju.

Ni pomembno imeti veliko prijateljev, pomembno je imeti PRAVE prijatelje, pa četudi samo enega, takega, zaradi katerega postaneva oba boljša človeka.

V tem literarnem glasilu je veliko zgodb in pesmi, povezanih s prijateljstvom. Želim vam prijetno prebiranje.

Tatjana Vaupotič, ravnateljica

Neja Krajnc Domiter, 7. a

PRIJATELJI, NA ODER Z BESEDAMI!

LEPOTNO TEKMOVANJE

Nekoga lepega sončnega jutra se Mici prebudi. Ko odpre oči, zagleda svojega prijatelja Hansa, s katerim se že dolgo ni videla.

MICI: O ... Kaj pa ti delaš tukaj?

HANS: Dobro jutro, zaspanka! Pohiti, zamudila boš!

MICI: Kam?

HANS: Na tekmovanje za mis. Ne delaj se norca, ... kot da ne veš!

MICI: Kaj? Kako?!

HANS: Na tekmovanje greš! Zdaj pa pohiti! Umij si zob! Oblecí se! Pripravi si prtljago! Letalo bo vsak hip vzletelo!

MICI: Kako?

HANS (jo povleče iz postelje): Kje imaš obleko?

MICI: Ne vem ...

HANS: Kako ne veš? Kako ne veš?

Mici pade na tla. Čez nekaj sekund se zbudi v bolnici. Ljudje hodijo okoli nje, med njimi tudi novinarji. Povedo ji, da je nova mis. In da je omedlela na sceni ...

Larisa Lara Popošek, Marina Stankov, 8. d

KURA IN KOKOŠ

Nekoga dne je kura prišla h kokoši.

KURA: Alo, frendica!

KOKOŠ (z dolgočaseno): Zdraaaavooo! Kaj bi rada?

KURA: Daj, posodi mi eno jajce!

KOKOŠ: Zakaj pa?

KURA: Torto pečem. Potrebujem pet jajc. Pa imam samo štiri ...

KOKOŠ: Veš, ravno sem vse porabila za mojo lepotno masko. Se ne vidi?

KURA: Škoda. Bom pa pač naredila torto samo za štiri osebe.

KOKOŠ: Ah, ta kurja pamet!

Jernej Leskovar in Miha Tetičkovič, 8. d

Špela Pihler, 4. a

REDKOBESEDNEŽ

URŠKA: Zdravo, Blaž!
BLAŽ: Čiv-čiv-čiv ...
URŠKA: Si bil pri Janezu?
BLAŽ: Mhm.
URŠKA: In? Kaj je rekel?
BLAŽ: Eeeee ...
URŠKA: Je nasedel?
BLAŽ: Mhm!
URŠKA: Se je razjezil?
BLAŽ: Joooooj!!
URŠKA: Pa kaj je danes s teboj?
BLAŽ: Hmmm ...

Barbara Lovrenčič, 9. c

UMOR V ŠOLI

Mračno jutro. Bibi se odpravi v šolo. Sluti, da se ji bo danes nekaj strašnega zgodilo. In res ...

BIBI (*razmišlja*): Vse je tako temno in tiho ... Le zakaj še nikogar ni? Jooooj!
BOBI: Tako ... Še ena žrtev!
VIKTOR: Gospod Bobi, ste vi ubili gospodično Bibi?
BOBI: Ne, seveda ne! Le kako ste prišli na takšno idejo?
VIKTOR: Torej niste ... mhm ... Kaj pa pravite vi, gospodična Bibi?
BIBI (*smrtna tišina*): ...
BOBI (*razmišlja v glavi*): Teleban! Mrliča sprašuje za mnenje!
VIKTOR (*še vedno proti Bibi*): Aha, torej niste v stanju, da bi mi odgovorili! (*spet proti Bobiju*)
Pa vaše mnenje? Kaj mislite?
BOBI: Joj, kakšen detektiv. Groza. Zdaj bi bil čas, da se Bibi zbudi iz teh smešnih sanj.
In Bibi se zbudi iz hecnih sanj. Učitelj pa jo grdo gleda – da takole zaspi v šoli!

Klara Šenkš in Davorin Levanič, 8. a, ter Žan Poherc, 8. d

ŽELVAK IN PRIJATELJI

Nekoč je živel želvak. Nekega jutra je zaslišal ropot na vratih. Odprl je in zagledal svoje prijatelje – medveda, raco in lisico. Odločili so se, da si bodo izdelali hiško na drevesu.

ŽELVAK: Iz česa bomo izdelali hiško?
MEDVED: Doma imamo veliko lesa!
RACA: Mi pa žeblje!
LISICA: In mi orodje!
MEDVED: Tudi starši lahko pomagajo!
ŽELVAK: Lahko bi priredili piknik in povabili vse starše!
LISICA: Dobra ideja!
RACA: Pa pojdimo!

Primož Zupanič in Vid Lah, 8. d

PRIJATELJ, TO JE ZGODBA ZATE!

RECEPT ZA SREČO

Maja je brskala po starem podstrešju njene babice. Našla je debelo prašno knjigo o sreči.

Odprla jo je in našla recept: **RECEPT ZA SREČO.** **SESTAVINE:** Dve knjigi, piškot, tri žemlje, blazina ali dve, plesniv paradižnik, vrtnica za srečo, zajčja dlaka, olupek banane, potolčeno jabolko, črvena hruška, prašek sreče ter voda prijateljstva. **PRIPRAVA:** Naribajte potolčeno jabolko. Zdrobite tri žemlje ter piškot. Blazino razrežite na trakce. Knjigama iztrgajte pet listov. Vrtnici iztrgajte liste ter vse skupaj dajte v posodo. Dodajte prašek sreče ter skuhajte. **UPORABA:** Spijte 2 decilitra in srečni boste. **POZOR:** Če se ne držite recepta, ste lahko vse življenje nesrečni.

Ana Ivanišević, 4. c

V DEŽELI VELIKANOV

Nekoč, v daljni deželi velikanov, je živel velikan po imenu Don Krof. Na glavi je imel modre ustnice z belimi pikami, roza izbuljene oči, velika ušesa in zelene zobe. Telo je imel črno, pokrito z luskami. Noge je imel pokrite s perjem in zelo, zelo kratke. Bil je grozen.

Nekega dne je Don Krof sprehajal svojega psa Rudolfa in srečal neznano velikanko. Ko jo je zagledal, se je takoj zaljubil vanjo. Velikanka je imela lepe dolge lase, velike izbuljene rdeče oči, male ustnice in oranžne zobe. Telo je imela pokrito z luskami in imela je zelo, zelo kratke noge. Ime ji je bilo Dona Donatela. Nekaj let sta bila skupaj. Nekega dne pa se je velikan hotel poročiti. Velikanka je bila takoj za, zato sta se naslednji dan poročila. Uživala sta in se ljubila do konca svojih dni.

Katja Magdič, 4. c

Nika Kostanjevec, 4. b

OSVAJANJE VESOLJA

(Odlomek)

Planet je bil večji od Zemlje. Imel je večjo privlačnost, zato smo bili malo težji kot doma. Vsi so rekli: »Kako lepo je stati na trdnih tleh!«

Iz raketoplana sem odšel zadnji. Neroden kot sem, sem padel po stopnicah in telebnil na tla, kot sem bil dolg in širok. V vsej nesreči mi je z glave padel še skafander. Prijatelji so mi ga hoteli nadeti nazaj na glavo, da mi ne bi zmanjkalo kisika, vendar sem ugotovil, da lahko tudi brez skafandra normalno diham. V zraku je bil kisik! Vstal sem s skal, ki so bile čudne zelene barve. Tudi drugi so tedaj sneli skafandre. Vedeli smo, da bo moral eden od nas poskusiti vodo, da bomo ugotovili, ali je pitna. Tudi tokrat smo žrebali. Doletela me je sreča, da nisem bil izžreban. Vodo je moral poskusiti Jaka. Zajel jo je z rokami in naredil kratek požirek. Vsi drugi smo stali ob njem brez besed. Jaka je padel vznak. Prestrašeno smo se spogledali. Potem je odprl oči in rekel: »Prava je!« Zajel me je občutek, kot da bi se ponovno rodil. Rekel sem: »Voda, zrak, manjka samo še življenje!« Potem sem zaslišal Mirkov osupel glas: »Poglejte, tam je! Življenje!« In res. Za hribom je rasel gozd nenavadnih dreves in grmovja. Odpravili smo se proti njemu.

Sredi gozda je bila vasica. Prava majhna vasica. Torej tu živijo Nezemljani! Strahoma smo se približevali vasi. Zagledali smo jih. Bitja so bila podobna živim kaktusom. Imela so troje oči, dve nogi in tri roke. Na vrh glave so imela poveznjen list drevesa, po telesu pa so imela trnje. Iz ust stajim molela dva jezika, na sredini glave pa so imela majhno nosnico. Prvi so spregovorili oni. Slišati je bilo kot kačje sikanje z japonsko-ruskim naglasom. Janez je pomahal z roko. To je bil pravi čudež. Tudi Nezemljani so uporabljali to kretnjo kot pozdrav. Čez čas smo se nekako sporazumeli. Prijazno so nas sprejeli in nam ponudili odlično hrano.

Ugotovili smo, da smo pristali na zelo starem in neokrnjenem planetu. Zrak je bil poln kisika, voda kristalno čista in bilo je v izobilju. Nihče od nas se ne bi rad vrnil na umazano Zemljo. Toda vodo je bilo treba poslati na Zemljo. Po posvetu smo se odločili, da bomo ostali na novem planetu, raketoplan pa bomo z vodo poslali nazaj domov. Tako smo tudi storili. Na novo življenje smo se zelo hitro privadili, saj je bilo na planetu zaradi bližnje zvezde, ki ga je grela, prijetno toplo, narava pa je bila povsem neokrnjena. Prebivalci planeta so namreč z njo zelo lepo ravnali. Zaradi majhne porabe vode so njihova telesa počasi dobila obliko kaktusa.

Zemljani sedaj na ta planet redno pošiljajo raketoplan po pitno vodo in sporočajo, da so na pravi poti k odkritju čistilne naprave. Mi pa bomo vsaj še nekaj časa ostali na tem čistem planetu, kjer smo raziskali že skoraj vse rastline in način življenja Nezemljanov. To zgodbo pa vseeno pošiljam na Zemljo, da boste razumeli nekaj stvari, ki so Zemljanom še nejasne!

Miha Zupanič, 7. a

ČUDEŽNI KAMEN

Tone in Tine sta se odpravila proti gozdu. Pihal je močan veter, ki je pozibalval goste veje. Preden sta vstopila v gozd, ju je zmotil pogled na nenavaden kamen, ki je ležal na tleh. Tine ga je pobral in zagledal, kako mu izginja rana, ki jo je imel na roki. Oba sta se zelo začudila, nato pa je Tone rekel: »Nesiva kamen domov, mojo mamo boli glava, morda ji bo olajšal bolečino.«

Ko sta prišla domov, sta vse razložila Tonijevi mami, ki sprva ni verjela. Prepričala sta jo, naj prime kamen. Ko ga je prijela, jo je v hipu nehala boleti glava. Seveda se je tudi sama zelo čudila.

Tone je vprašal Tineta: »Kaj če bi kamen nesla v bolnišnico, da bi bolni ljudje hitreje okrevali? Mamo sta prosila, če ju pelje. Ko

so prispeli, so takoj vse razložili zdravnikom, ki jim seveda niso verjeli. Nato pa je Tine predlagal: »Lahko poskusimo vsaj na eni osebi in videli boste, da deluje.« Potem si je zdravnik le premislil. Zato so kar takoj dali kamen v roke gospodu, ki mu je življenje viselo na nitki. Gospod se je takoj zbudil iz kome. Zdravniki so bili presenečeni.

Tone je dejal: »Kamen naj ostane tu in lajša bolečine drugim.«

In res je ostal v bolnišnici dolgo, dolgo let, vse do tretje svetovne vojne, ko je padla bomba na bolnišnico in se je kamen razletel.

Patrik Butolen, 6. b

Lucija Sevšek, 5. a

RADA BI POSTALA UČITELJICA

Zakaj sem se odločila za ta poklic?

Imam mlajšo sestro, s katero se večkrat igrava šole.

Naloga učitelja je pomagati učencem pridobiti čim več znanja, veščin in spretnosti. Učitelji pa tudi berejo, pišejo, predstavljajo nove in tudi stare teme, včasih se pošalijo in igrajo z učenci, vodijo govorilne ure in nastope ... Posebno pozornost namenijo tudi pregledovanju testov.

Delo se začne že doma z učnimi pripravami. Pouk poteka v dopoldanskem času v šoli ali izven nje.

Od učitelja se zahteva izobrazba ustrezne smeri in opravljena pedagoška fakulteta. Študij traja 5 let. Lahko postaneš profesor razrednega pouka ali določenega predmeta. To pomeni, da učiš posamezni predmet.

Kot slabost poklica bi izpostavila obremenjenost glasilk, ocenjevanje,

nesporazumi med učenci (lahko pride do preteпов in poškodb).

Vsak dan drugačno delo, delo z otroki, stik z ljudmi in seveda počitnice pa so stvari, ki me navdušujejo!

Osnovni delovni pripomoček je učni načrt in učbenik, s katerima si učitelj pomaga. Učitelj lahko uporablja tudi tablo, računalnik, grafooskop, prosojnice, televizor ipd.

Vsak razred je drugačen, zato učitelj do vsakega pristopi drugače. Za razred poskrbi kot za celoto. Poklic učiteljstva lahko opravljajo moški in ženske, vendar je zaposlitev vedno težje najti.

Učitelj mora biti zrela in odgovorna oseba, ki uživa pri delu z otroki.

Kdo ve, morda bom pa res učiteljica!

Eva Petrovič, 5. a

PRIJATELJSTVO

Vesela sem, da vam lahko povem, kakšno je iskreno prijateljstvo. Vsi v razredu se imejmo radi. Bodimo prijazni, spoštujmo drug drugega. Potem se bomo čez mnogo let, ko odrastemo, radi srečevali. Radi se bomo spominjali našega razreda in naše učiteljice. Zato bodimo iskreni in dobri prijatelji!

Ariana Blažka Golob, 2.c

Lina Malovič, 7. a

RAD BI GRADIL

Zidar je poklic, ki ga zelo dobro poznam. To delo opravlja moj oče, pa tudi moji strici.

Odkar pomnim, se rad igram v pesku, gradim ceste, hiše, mesta. Pri tem uporabljam očetovo orodje, ki ga on več ne potrebuje.

Kaj vse bom počel? Zidal hiše, polagal tlakovce, prenavljal, ometaval, delal fasade. Pri tem bom uporabljal različno orodje in stroje. Dobro poznam: zidarsko žlico, mešalec za mešanje malte, lopato, motorno žago, opaž, samokolnico, podpornike, zajemalko, nabijalko, valjar, vrtni stroj. Tudi materiali mi niso španska vas: beton, armatura, opeka, gramoz, pesek, mivka, apno, cement, razna lepila, siporeks.

Oblečen bom v zaščitno obleko, obut v zaščitne čevlje, zaščiten s čelado in rokavicami, po potrebi si bom nadel zaščitna očala. Na višini si bom pripel varnostni pas, ker ta poklic postavlja delavca v velike nevarnosti.

Šolo bom po osnovni šoli opravil v treh letih in se po uspešno opravljenem zaključnem izpitu takoj lotil izzivov zahtevnih in raznolikih gradenj. Da bom zares uspešen, se bom nenehno izobraževal.

Tako kot o vsakem poklicu, krožijo tudi o zidarju vici, na primer.:

Sosed vpraša soseda: »Kaj je to na vrhu stolpnice?«

In sosed odgovori: »Če se kaj premika, so golobi, če nič, so zidarji.«

Žan Fuks, 5. a

ZOBOBOL

Nekoč je živel deček Tine, ki je zelo rad jedel sladkarije in ni vedel, da škodujejo zobem.

Neke noči je v postelji začutil bolečino. Stekel je k mami in ji povedal, da ga boli zob. Mama mu je naredila obkladek. Tineta je tako bolelo, da je začel jokati. Mama se je odločila, da ga pelje k zobozdravniku. Tako je tudi bilo. Zjutraj je mama Tineta peljala k zobozdravniku. Tineta je postalo strah. Ko sta prispela k zobozdravniku, mu je ta izpulil zob. Tine je bil srečen, ker ga zob ni bolel več. Zobozdravniku pa je obljubil, da bo jedel manj sladkarij.

Dora Benčević, 4. b

Alen Krojst, 5. c

TINE IN ZOBOL

Prvo uro je k nam prišla zobozdravnica in nam predstavila, kako skrbimo za svoje zobe. Pokazala nam je tudi prehransko piramido. Naslednjo uro smo se z učiteljico pogovorili, kaj nam je povedala zobozdravnica. Dala nam je sličico, o kateri smo morali napisati zgodbo Zobobol. Preberite jo, če vas zanima!

Tine kot vedno je in se baše s sladkarijami. Ko gre zvečer spat, ga začne boleti zob. Ne more in ne more zaspati. Potem začne jokati in stokati, a zob ga ne neha boleti. Tinetova mama zasliši hrup in brž prihiti v njegovo sobo. Vpraša ga, kaj je narobe. Tine ji pove, kako se je basal s sladkarijami in kako ga zdaj boli zob. Seveda je bila mama jezna nanj, vendar mu je pomagala in mu okoli glave zavila plenico. Povedala mu je tudi, da gresta zjutraj k zobozdravniku.

Tineta je bilo zobozdravnika zelo strah, vendar bo mamo moral ubogati.

Zjutraj ga je mama zbudila in ga peljala k zobozdravniku. Tam ga je zobozdravnik pregledal in videl, da ima v zobu luknjo. Zob je moral izpuliti. Tine je bil zadovoljen, da ga ni več bolelo. Mama pa ni bila vesela, saj mu je zobozdravnik izpulil stalni zob. Potem ga je peljala v šolo.

Ko se je zvečer pripravljal na spanje, ga je mama opozorila, naj si gre umiti zobe.

In kaj mislite, da se je potem zgodilo?

Tine si je vsako jutro in vsak večer umival zobe in na prehrano je tudi pazil. Vsak dan je jedel sadje in zelenjavo, da mu zobje ne bi nikoli zboleli.

Tine se je naučil, da moramo za svoje zdravje skrbeti!

Maksim Jabložnik, 4. b

PRIJATELJSTVO JE LEPO

Če imaš prijatelje, nikoli nisi sam. Ko jih potrebuješ, ti vedno ponudijo roko pomoči. Prijatelji ti zaupajo. Nikoli ti ne pokažejo pesti in nikoli te ne izdajo.

Spomin na prijatelja nikoli ne zbledi. Prijateljstvo je pravi čar.

Jaka Bezjak in Tilen Čuš, 4. a

MOJA PRIJATELJICA

Moja prijateljica ima dolge lase. Ima roza copate in sive hlače. Na njej so mi vseh njene modre oči. Je zelo prijazna. Vsak dan se veliko pogovarjava. Ime ji je Lana.

Vita Solina, 2. c

MOJA PRIJATELJICA

Vita je prijazna. Nikogar v nič ne sili in se z vsemi igra. Nikomur ne naredi nič slabega. Najbolj se veselim, ko pride k meni na obisk.

Anja Šenkūš, 2. c

MOJ PRIJATELJ

Vid je moj prijatelj, ker se igrava smešne veveričke. Skupaj računava in če sem žalosten, me potolaži.

Domen Zelenik, 2. c

MOJ PRIJATELJ

Moj prijatelj je Anej. Prijatelj je tisti, ki ti pomaga. Ima črne lase in je dober pri nogometu.

Rene Vidovič, 2. c

PRIJATELJ

Prijatelj je oseba, ki te ne pozabi. Vedno je ob tebi. Tudi hodi s tabo, kamor ne upaš sam. S prijateljem se lahko tudi skregaš. Prijatelji so lahko tudi živali. Živali so ti hvaležne in te ne pozabijo.

Neli Hofman, 2. c

PRIJATELJ

Prijatelj je tisti, ki ti pomaga. Prijatelj je tisti, ki ti posodi barvico ali svinčnik. Če padeš, te potolaži.

Katja Strelec, 2.c

Brina Terbuc, 2. a

KOSMATINČEK SE POBOLJŠA

Živel je Kosmatinček, ki je rad nagajal otrokom in govoril grde besede.

Nekega dne je prišel k fantku Janu. Postala sta zelo dobra prijatelja. Kosmatinček je začel govoriti grde besede.

Janu je rekel: »Jan rad nosi usrane gate, ki so kosmate!«

Jan ga je spodil na cesto.

Kosmatinček je šel po cesti in srečal je Majo. Maja ga je vzela k sebi in ga vprašala: »Kdo si?«

Kosmatinček je odvrnil: »Kosmatinček sem.«

Maja ga je vprašala: »Kaj pa znaš?«

»Govoriti grde besede,« je dejal.

Maja se ni hotela več družiti z njim.

Kosmatinček je šel k Nacku. Nacek je zelo rad nagajal. Začela sta nagajati mamic in govoriti grde besede.

Mamica ju je skregala in jima naročila, naj malo razmisliata o svojem obnašanju.

Čepela sta pred hišo in razmišljala.

Mimo sta prišla Jan in Maja. Povabila sta ju k sebi. Rekla sta, da so lahko prijatelji, če se bosta poboljšala.

Kosmatinček in Nacek sta se res poboljšala.

Vsi štirje so postali prijatelji.

Kosmatinček in Nacek pa sta se naučila, da je zabavno biti priden!

Luka Černila, 2. a

VESELJE

VESELJE JE NEKAJ LEPEGA IN VESELEGA, KAR SE TI NE ZGODI VSAK DAN.

VESELJE NI NAVADNO, AMPAK ČAROBNO.

VESELJA NIKOLI NE POZABIŠ.

Kaja Žgavc, 3. b

NARAVA

NARAVA JE LEPA IN DIŠEČA.

VSE CVETI IN PTIČKI POJEJO.

VELIKO JE ZELENJA IN ŽIVALI.

ČEBELE LETAJO S CVETA NA CVET.

PRAVLJICA O KLOBUKU

ŽIVELA JE DEKLICA ZALA. ŽE OD NEKDAJ SI JE ŽELELA KLOBUK.

BLIŽAL SE JE NJEN ROJSTNI DAN.

UPALA JE, DA BO DOBILA KLOBUK.

KONČNO JE NAPOČIL TA DAN.

OD MAMICE JE DOBILA KLOBUK.

ZALA JE BILA ZELO VESELA!

Blazka Šalamun, 3. a

METULJI LETAJO POVSOD.

OTROCI NABIRAJO ROŽE VSEH BARV.

Špela Topolnik, 3. b

KAJ BI BILO, ČE ...

Sem Aljaž. Moj najboljši prijatelj je Tantintien. Zakaj ima tako ime?

Tega res ne vem.

No, pa začnimo z zgodbo.

»Oh, zakaj se nič ne dogaja? Kakšen dolgčas,« sem si rekel.

A pri meni je bil Tantintien.

Ko sem se zjutraj zbudil, sem opazil, da naša hiša stoji v jezeru lave.

Zakričal sem: »Na pomoč!«

A naenkrat sem zaslišal glas. Bil je Tantintien.

Vprašal je: »Kaj pa je?«

»Jezero lave!« sem zakričal.

»To se da zlahka urediti,« je rekel.

In glej! Jezero je izginilo! Le kako?

Ne vem.

Vem pa, da mi od tega dogodka ni bilo nikoli več dolgčas.

Aljaž Simonič, 3. a

Taja Islamović, 4. a

MINA IN KLOBUK

Bil je klobuk, ki je imel prijateljico Mino. Mina je prišla vsak dan in mu dala kaj za pod zob.

Ko je imel rojstni dan, mu je prinesla torto, ki je bila tako velika, da ni mogel upihiniti sveč na njej. Pa mu je ona pomagala.

In takrat sta postala še boljša prijatelja – najboljša prijatelja na svetu!

Zala Šešerko, 3. a

MOJE KOLO

MOJE KOLO JE RDEČE, MODRE IN BELE BARVE. JE ŠPORTNO.
IMA LUČI, PRESTAVE, ODSEVNIKE IN ZAVORE.
JE ZELO VISOKO IN LEPO.
STARO JE PRIBLIŽNO ENO LETO.
DOBILA SEM GA ZA SEDMI ROJSTNI DAN. KUPILA MI GA JE BABICA.
ODKAR IMAM TO KOLO, ŠE RAJE KOLESARIM, ZATO KOMAJ ČAKAM POMLAD.

Blažka Šalamun, 5. a

ZGODBA O ZALI

Nekoč je živela Zala. Stara je bila deset let. Živela je v zelo umazanem kraju.

Nekega dne so v šoli dobili nalogo, da bi svoj kraj nekako naredili čist.

Zala je doma tuhtala, kaj bi naredila in po enournem premišljevanju se je odločila, da bo organizirala čistilne akcije, varčevala z elektriko in vodo.

V šoli je bila vsem najbolj všeč Zalina ideja, zato so ji pomagali.

Dvakrat na teden so imeli čistilne akcije, vsi v šoli so varčevali z elektriko ter vodo.

Mama in oče sta bila zelo ponosna na Zalo, ki sta jo tudi nagradila.

Že po nekaj tednih je bilo okolje boljše, po enem letu pa si je že pošteno opomoglo. Vsi prebivalci so bili zelo veseli.

Še posebej Zala, ki je postala organizatorka čistilnih akcij in velika prijateljica okolja.

Maša Goričan, 5. c

MEDVED IN PALČEK

Medved se je hvalil, kako je velik, ko je prišel mimo palček in ga pozdravil.

Medved je bil tiho in je opazoval palčka.

»Kako si majhen,« je rekel medved.

Palček je odvrnil: »Sem pa zato dobrega srca, kar ti nisi!«

»Seveda sem dobrega srca. Misliš, da ne?« je vprašal medved.

Palček mu je zaželel lep dan in odpravil se je domov.

Naslednji dan se je palček hudo poškodoval. Mimo je prišel medved in to videl. Palčku je hitro priskočil na pomoč in palček je spoznal, da je prehitro sklepal.

Marjetka Kelenc, 6. a

SKODELICA ČAJA

(Po Ivanu Cankarju)

Bil je v sobi. Pogled se mu je izgubljal za vrsticami dolgočasnega učbenika, katerega še bolj dolgočasno neskončnost je tu pa tam podaljšala kakšna slika. Hotel se je zbrati, a v mislih se je dotikal drugega sveta, nedotakljivega ... sveta, katerega smisel se je izgubljal nekje globoko v nesmiselnosti obstoječega, realnega. Le navidez smiselnega. Počutil se je turobno.

Tedaj je v sobo vstopila mati. Bila je lepa kot še nikoli. Pramen zlate svetlobe se je lomil v njenem rahlem, pa vendar iskrenem nasmešku. Bila je utrujena od dela, a srečna; srečna, ker je s tem delom svojo srečo delila z njim. V rokah je držala skodelico čaja, na katerega gladini se je zrcalila matere dobrota.

Dejala je: »Izvoli ... zate. Skuhala sem ti čaj!«

Otroška sreča se ji je lesketala v očeh. Skodelico je odložila na mizo. Tedaj pa ga je nekaj prešinilo – jeza. Jeza, katere vzrok je tičal za tančico nerazumnega.

Zavpil je: »Mati, ne maram!« Zakaj vas dejanja kalijo moj mir?!«

Solza je pretrgala matere nasmešek, ki je zbledel v meglici razočaranja, žalost je objela nje srečo. Pramen svetlobe je izginil v dvomljivosti svojega lastnega obstoja.

V sobi je ostal sam s sivo senco kesa. Vroč čaj se je razlil po njegovi prebodeni vesti, ki jo je nehote ranilo dejstvo materine nepovrnjene dobrine. Vsak srca utrip je poganjal več kesa po njega žilah, poganjal ga je v vse celice in ga počasi zastrupljal z žalostjo.

Raztreščilo ga je. Bistri um, zamegljen z bolom, mu je raztrgalo na majhne drobce. Kot stekla vaza se je razlezel na krvaveče črepinje kesa, žalosti in bolečine, koščki veselja in radosti pa so se izgubili nekje daleč za prazno skodelico.

Za vedno ...

Nace Zavrtanik, 9. b

ZAJEC IN OREL

Orel je sedel na veji visokega drevesa in cel dan ni ničesar delal. Samo sedel je, lenaril in se sončil.

Mimo je prišel zajec in ga pozdravil: »Hej, orel, kaj delaš?«

Orel je odvrnil: »Nič ne delam, samo sedim tukaj, lenarim in uživam.«

Zajec ga je vprašal: »Pa lahko tudi jaz to počnem?«

Orel mu je odvrnil: »Seveda, zajec, zakaj pa ne. Še ti sedi ...«

Zajec je sedel na tla in tudi on je začel lenariti.

Kmalu pa je prišel mimo volk, videl lenega zajca ter ga – HOP! – požrl.

Sara Kuhar, 6. a

ŽABA IN MUHA

Nekega dne je bila žaba zelo lačna. Ni jedla, že dva dni. Čez nekaj časa se je pred njo pojavila muha. Žaba je sklenila, da jo bo pojedla s svojim velikim jezikom.

Ko se je pripravljala, se je muha postavila pred kamen. Žaba je izstrelila svoj jezik, muha pa se je pri tem umaknila in žaba je pogoltnila kamen.

Muha se ji je smejala in rekla je: »Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade!«

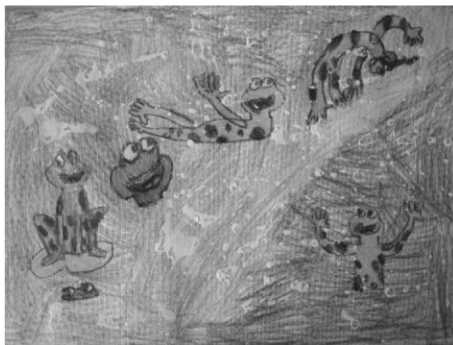
Benjamin Borojevič, 6. a

BOGATA MUCA

Nekoč je živila zelo bogata muca, ki so jo imeli vsi zelo radi. Imela je prečudovito ogrlico, ki jo je dobila za rojstni dan. Toda vedno jo je shranjevala za posebno priložnost.

V vasi pa so nekega večera pripravljali zabavo. Takrat bi muca lahko imela ogrlico, a jo je izgubila. Bila je zelo žalostna in vsi so ji rekli: »Stvari ne shranjuj le za posebne priložnosti, ker je vsak dan posebna priložnost!«

Lea Živič, 6. a

Nejc Herjavec, 1. a

TRGOVINA Z LEŠNIKI

Veverica je šla vsak dan v trgovino z lešniki. Lešnik je stal 0,50 evra in veverica si je vsak dan pripravila denar.

Nekega dne ji je ostalo 0,05 evra in je rekla: »Eh, saj ne potrebujem tega drobiža. Kar vstran ga bom vrgla!«

Pa je šla veverica spet v trgovino in ugotovila, da ji za nakup manjka 0,04 evra. Takoj se je spomnila na drobiž, ki ga je zavrgla. Takrat je spoznala, da četudi so nekatere stvari majhne, so lahko kdaj veliko vredne in v življenju še kako prav pridejo.

Petra Bencek, 6. a

MAČKA IN PES

Nekoč sta živela mačka in pes. Bila sta zelo dobra prijatelja in sosed. Nekega dne je pes prirejal zabavo za svoj 12. rojstni dan. Povabil je veliko prijateljev psov in seveda tudi mačko. Psi, ki jih je povabil, so bili iz mesta, zato niso bili vajeni podeželske mačke in vsi so se zapodili za njo.

Mačka je hitro stekla na ulico, skočila je v avto in se odpeljala. Sploh ni vedela, čigav avto vozi. Tudi voznškega dovoljenja ni

imela. Prekršila je kakih sto voznških pravil. Psi pa so prijaviли mačko. In ko se je hotela peljati čez mejo, so jo dobili in ji vzeli avto.

Na policiji je mačka izvedela, kdo jo je prijavil, zato je tudi ona prijavila pse, da so jo lovili in preganjali. Tako so si bili bot!

Ana Maja Bernhard, 6. a

ZGODBA O ČUDEŽIH

Tone in Tine sta se odpravila proti gozdu.

Pihal je močan veter, ki je pozibalval goste veje. Preden sta vstopila v gozd, ju je zmotil pogled na nenavaden kamen, ki je ležal na tleh.

Tine ga je pobral in naenkrat izginil, na tla pa je padel čudežni kamen. Tone se je ustrašil, ker je bil sam v temačnem gozdu. Naredil je isto kot Tine in se znašel pred Skrivnostnim oknom. Tam so bili Tine, Matej in Barbara. Vsi so se poznali že od malih nog. Radovedni so bili, kaj je za Skrivnostnim oknom, zato je družčina vstopila skozenj. Naenkrat so se znašli v labirintu. Tam je bilo zelo temno in strašljivo. Slišali so, da so se oglašali zli duhovi. Zato so začeli vedno hitreje tekat in iskati izhod. Nato pa so zagledali vrata, ki so bila vsa bleščeča, na njih pa so bili

diamanti. Vstopili so in videli ledeno dvorano, polno zlata, sredi dvorane pa je bil še en čudežni kamen, ki je bil še večji. Vse je premamilo zlato, zato so ga začeli nabirati, pri tem pa jih je ustavil čarovnik z imenom Zeus. Bil je zelo hudoben, saj je ljudem grenil življenje. Hotel je zavladati svetu. Tine je videl čudežni lok in puščico. Ustrelil je Zeusa in ga pri tem poslal v svet senc. Ko Zeusa več ni bilo, je vse zlato izginilo, ostal pa je čudežni kamen.

Vsak se ga je dotaknil in znašli so se pred svojimi hišami. Vsakemu pa je ostalo tudi malo zlata, ki so si ga nabrali. Sklenili so, da bo ta pustolovščina ostala skrivnost in zlato tudi.

Žan Črnivec, 6. c

TONE IN TINE

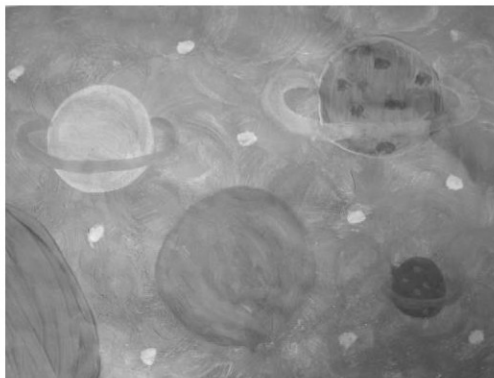
Tone in Tine sta se odpravila proti gozdu. Pihal je močan veter, ki je pozibal goste veje. Preden sta vstopila v gozd, ju je zmotil nenavaden kamen, ki je ležal na tleh.

Tine ga je pobral in kamen mu je skočil iz rok. Tine in Tone sta začudeno gledala, nenadoma pa je kamen spregovoril. »Morata me rešiti,« jima je rekel. Tine in Tone sta mislila, da sanjata, a vse je bilo tako resnično. Kamen jima je rekel, da ga morata rešiti, ker ga je hudobna čarovnica začarala. Tine in Tone sta se pogovorila in zaključila, da mu bosta pomagala.

Kamen jima je povedal, da ga lahko reši le čarobna paličica, ki jo ima hudobna čarovnica pri sebi. »Pred vama je težka pot,« jima je odgovoril kamen, »kajti čarovnica živi na najvišji gori!« Tine in Tone sta se odpravila iskat čarovnico. Hodila sta nekaj časa, nenadoma pa je iz grma skočil volk. Mislila sta, da ju želi pojesti, ampak nista imela prav. Volk je rekel, da jima ničesar noče storiti. Vprašal ju je, kam sta namenjena. Tine in Tone sta mu povedala, da iščeta čarovnico. Volk ju je vprašal, če se jima lahko pridruži, ker je bil tako osamljen. Privolila sta.

Vsi trije so se napotili iskat čarovnico. Nenadoma so prišli do reke. Šli so čez most. Ko so bili že skoraj na drugi strani reke, se je most podrl in Tine je padel v vodo. Volk je hitro skočil vanje in ga zgrabil za majico. Potegnil ga je na kopno. Tone mu je hitro pomagal. S Tinetom je bilo vse v redu. Ko so se odpočili, so nadaljevali pot.

Hodili so dneve in noči, da bi prišli do čarovnice. Nenadoma so zagledali majhno hiško na vrhu gore. Splezali so po gori. Pogledali so skozi. Tone je rekel, da čarovnice verjetno ni doma. Zagledali so paličico. Volk je rekel, da bo šel on po paličico, ki je bila na mizi. Nenadoma pa se je

pojaviła čarovnica, ki je hotela začarati volka, a Tone je skočil nanjo in jo podrl na tla. Vzeli so paličico in zbežali iz hiše. Volk je bil hvaležen Tonetu, da mu je rešil življenje. Odsli so naprej. Hodili so dneve in noči, dokler niso prišli do kamna. Kamen je rekel, da naj rečejo čarobne besede in zamahnejo s paličico. Kamen se je spremenil v dečka. Deček jim je bil zelo hvaležen. Zato je vse pošteno nagradil. Volk, Tine in Tone pa so postali najboljši prijatelji.

Tjaša Lorbek, 3. b

Tena Šipek, 6. c

SKRIVNOSTNO OKNO

Matej in Barbara sta stopila skozi velika vrata, ki so glasno zaškrpala. Bilo ju je zelo strah. V sobi je bilo temno. Na stropu so visele pajčevine. Odgrnila sta prašne zavese in zagledala skrivnostno okno, ki ni prepuščalo svetlobe. Matej se je že odpravljal proti oknu, ko ga je nekaj zgrabilo. Ves prestrašen je okamnel, a še isti trenutek je zaslišal glasno ihtenje. Zavedel se je, da je njegova majhna sestra Barbara, vsa prestrašena.

Obrnil se je in jo hotel potolažiti, ko se je zgodilo nekaj čudnega. Med njima je bilo skrivnostno okno. Matej je bil na temačni strani in skozi okno videl svoj pravi svet, Barbara pa je bila v pravem svetu in videla temačno stran okna, kjer je bil Matej. Prestrašena Barbara je hotela za njim, vendar se je zgodilo nekaj nenavadnega ... okno je izgnilo!

Kje je Matej? Kam je odšlo okno? Kaj lahko naredi? Vse to so bila vprašanja, na katera Barbara ni znala odgovoriti. Tedaj pa so se na njo usule bleščice, prav take kot v risanki Vila Manjana in prikazala se je ptičica, drobna bela golobička, in zelo otožno zapela. Ko je Barbara to poslušala, je zaspala.

Kaj se je zgodilo z Matejem? On ni imel te sreče, da bi lahko zaspal. Okno ga je odpeljalo k čarovniku Vu-ju, ki je zahteval njegov dragocen dragulj iz Barbarine verižice. Matej mu je dal dragulj, v zahvalo pa zahteval, da ga izpusti iz tega temačnega sveta. Vu tega še zdaleč ni nameraval in tako je Matej pristal v ječi. Sedel je in razmišljal, ko je priletela ptičica, sedla poleg njega in ... Bila je lepa, prelepa in deček jo je močno stisnil k sebi. Minila ni niti minuta, ko je pred njim stalo okno. Spet je videl Barbaro, vendar ni mogel do nje. Ptičica je odšla, a ne kar tako. Pustila mu je knjigo Čarobni uroki. Vzel jo je v roke in bral. Ko je prišel na stran 555, je

bila prazna. Ni vedel, kaj naj to pomeni, zato je vstal in pustil knjigo v kotu. Dotaknil se je okna in, glej čudo čudno, pristal pri Barbari. Vsa srečna, da sta spet skupaj, sta se objemala, vse dokler Mateja ni zbudila budilka na nočni omarici.

Vse je bilo, kot mora biti. Šel je do okna, kjer je sedela ptičica iz sanj. Veselo je zapela in odletela v širni svet.

POREDNI FANTEK

Tone in Tine sta se odpravila proti gozdu. Pihal je močan veter, ki je pozibalval goste veje. Preden sta vstopila v gozd, ju je zmotil pogled na nenavaden kamen, ki je ležal na tleh.

Tine ga je pobral in kamen je spregovoril. Otroka sta se prestrašila in zbežala v gozd. Tam sta se skrila v grm. Čez nekaj časa sta se vrnila na kraj, kjer sta prej videla kamen. V bližini sta srečala še enega otroka. Napotila sta se proti njemu in videla, da si je nabral kamenje, s katerim je zadeval uboge ptice in druge živali. Med kupom kamenja sta zagledala kamen, ki sta ga iskala. Še pravi čas sta prispela do dečka, saj bi kmalu vrget tudi čudežni kamen. Tine je fantka vprašal, kako mu je ime in kaj tu počne. Fantek jima je odgovoril, da mu je ime Bine in da se igra zadevanja živali. Tone mu je rekel, da se to ne sme delati in da naj takoj neha s to igro. Bine se ni dal in je še kar naprej metal kamenje. Ko je videl, da sta mu Tone in Tine vzela kamen, se je jezno spravil nadnju in jima skušal kamen

vzeti nazaj. Tine in Tone sta stekla v gozd, Bine pa za njima. Seveda sta bila Tine in Tone spretnejša od Bineta. Bine, ki je med tekom zašel s poti, je prišel na velik travnik. Hitro je spoznal, da se je izgubil in pričel klicati na pomoč. Tine in Tone sta ga slišala, tudi nekatere živali v gozdu so ga slišale, toda nobena mu ni hotela pomagati. Bine je začel jokati. Tineta, ki je v žepu nosil kamen, je ta začel žgečkati. Vzel ga je ven in ugotovil, da bi mu kamen rad nekaj povedal. Prislonil ga je k ušesu in kamen mu je rekel, naj se fantka usmili. Tako sta se Tine in Tone odpravila iskat Bineta. Ko sta ga vendarle našla na travniku, kako joka, sta stopila k njemu in mu rekla: »Vidiš, kaj se zgodi, če si nesramen do drugih!«.

Bine se je odločil, da ne bo več metal kamenja v živali in postali so najboljši prijatelji.

Maja Pavlič, 6. c

V DEŽELI PALČKOVI

Matej in Barbara sta stopila skozi velika vrata, ki so glasno zaškripala. Bilo ju je zelo strah. V sobi je bilo temno. Na stropu so visele pajčevine. Odgrnila sta prašne zavese in zagledala skrivnostno okno. Ostala sta brez besed.

Videla sta, kako se palčki vozijo s kolesi in kako se princeze igrajo. Bilo je čudovito, dokler ... ni Barbari zazvonil telefon! Morala sta domov. Naslednje jutro sta imela šolo. Takoj po šoli sta odhitela v hišo. Bilo ju je zelo strah stopiti skozi okno. A ko sta stopila in so se spoznali, je strah minil. Pogovarjali so se in smejali. Zelo so se zabavali. Dokler niso izvedeli, da bodo hišo rušili. Vsi so obnemeli. Iskali so rešitve. Čez nekaj dni je inšpektor prišel pogledat hišo. Palček Muki je

slišal, da bodo hišo rušili in sklical je sestanek. Tudi Matej in Barbara sta prišla. Glej ga, šmenta, našli so rešitev! Poklicali so policijo in povedali, da se hiša ne sme rušiti, saj je v lasti gospe Barbare in gospoda Mateja. Gradnjo so preklicali! Tako so se zabavali naprej. To veselje pa le ni trajalo dolgo. Palčki in princeze so izvedeli, da morajo nazaj v svojo deželo. Ta dežela se pa je res čudno imenovala. Imela je naslov dežela Palčkova. Palčki so se poslavljali. Rekli so, da se bodo vrnili. Potem so odrinili. Drugi dan sta šla v hišo in pri oknu ni bilo več žive duše. Tako sta s solzami v očeh odhitela domov. Doma pa ju je čakalo pismo. Takole je pisalo: »Skupaj smo doživeli veliko lepih stvari. Žal se ne moremo več vrniti. Čarobni svet nam tega ne dopušča. Vedita, da vaju imamo radi«. Podpisan je bil palček Muki in ostali. Barbara in Matej pa sta o tem pripovedovala svojim vnukom.

Ana Zemljič, 6. c

PESMI SO NAŠE PRIJATELJICE

● PSIH IN MAČKAH

(Pesem v prozi)

Od nekdaj so psi mačke podili, z ostrimi zobmi so jim grozili in jih lovili.

Vse mačke so napodili in se bahali, kot da so edini.

Ena mačka pa je bila malo bolj pogumna, pa je tistemu psu,

nemškemu ovčarju, krempljce v nos zapičila.

Vse mačke so jo slavile, saj ni bilo bolj od te mačke pogumne nobene.

Še psi so se ji klanjali, da so jih noge pekle od sile.

»Prave mačke bomo pse napodile!«

Psi so ostro poslušali in se penili, noge so se jim tresle od sile.

»Naj vladajo mačke, princeze edine! Saj bolj pogumnih od njih ni,« so psi po tihem mislili.

In od takrat se jim noge tresejo, da se ne bi izza kakega vogala vzela kaka mačka mala!

Nina Potočnik, 6. c

Jure Lesjak in
Žiga Fric,
4. c

PESEM O RECESIJI

Recesija muči nas –
moški nimajo več las,
ženske v trgovino več ne smejo,
otroci pa sladkarij več ne jejo,

babičina pokojnina je vse manjša
in tudi moja denarnica je vse tanjša!

Alja Jančič in Mihaela Sagadin, 9. c

POMLADNA ROMANCA

Ko prvo sonce nam posije,
komar v komarko se zabije.
Gleda jo, se zasmеji
in razširi si oči.

Komarko glava zaboli,
tako da skoraj omedli,
pa komar razširi roke,

príme jo za njene boke.

In komarka ga pogleda,
neha biti čisto bleđa,
naš komarček jo poljubi
in čez nekaj dni zasnubi.

Anja Rašl in Dunja Kolenko, 9. c

MEDMETI

Medmeti so prav čudni,
zjutraj, ko še niso budni,
sanjajo o vseh stvareh,
včasih spravijo me v smeh.

ČIV-ČIV, HOV-HOV,
JUHUHU, JOOOJ!

Medmeti skačejo povsod,
najdemo jih naokrog!

Barbara Lovrenčič, 9. c

RAČJA PESEM

Ga-ga-ga, jaz sem račkica,
rada pojem in gagam
in se igram.
Zelo rada se kopam in potapljam.
Ribe kar bežijo,
ko me vidijo.
Nikoli nobene ne ujamem,
vedno le vodo,
zato sem žalostna ...

JURIJ BOHAK 3. c

OBSEG SRCA

Globoko moje je srce,
globlje od morske gladine,
daljše –
kamor seže pogled
čez zemeljske ravnine,
višje
od oblakov in najvišje planine.

Njegov obseg
je vse našeto ...

A vseeno za tebe to dovolj ni,
jaz čutim te, gledam te,
v mislih moje se srce razblinja,
v meglo se spreminja.

Nik Veličkovič, 9. b

Nika Cizerl, 3. b

MOJ DAN

Moj dan začne se tam,
kjer je res lepo,
dokler budilka zvoniti ne začne.
Zvoni, zvoni ob moji postelji.
Hitro se oblečem, umijem in pojem.
Moja šolska torba na rami že tiči
in z mano v šolo odhiti.
Ko zvonec zazvoni,
v klopi smo že vsi.

Učiteljica vstopi, pozdravi nas,
odzdravimo in zvezke si pripravimo.
Pišemo, rišemo, lepimo in računamo.
Ko že spet zvoni,
za umivalnikom smo vsi.
Pojémo, a odmora je že konec.
Delamo še lep čas,
potem pa v podaljšano bivanje ...
Ko grem domov,
komaj čakam,
da bom že spet videla mamico.
Objamem jo in ji zašepetam:
»Mamica, rada te imam!«

Vita Pernat, 3. c

Katja Frlež, 4. c

KDOR PIŠE PESEM

Kdor piše pesmi,
s pisalom v svoji desni
ali v levi pač,
je besed krojač.

Naj besede na papir
položi
ali pa v spomin zašije,
pesem vedno z istim
sijajem
'z njegovega srca zasije.

Kdor piše pesmi,
v obleki tesni
ali v dolgem krilu,
v kateremkoli stilu –

verzi njegovi
so vedno enaki,
od drugih drugačni
kakor oblaki.

Kdor piše pesmi,
pri zavesti trezni
ali pač pijan,
je besedam vdan.

Nastala bo pesem
sveža in nova,
nastala bo pesem
samo njegova.

Marina Stankov, 8. d

ŽIVALSKA SVATBA

Mačja svatba,
mišja svatba,
vseh živali je sveta.
Pri klepetu sladka kava,
in piškotki za sladkat.

Vesela glasba pičjih pevcev
in plesočih mačjih dam.
Rokenrol za stara leta,
si prisluzi muca Meta.

Ko poroko razglasijo,
takoј z zabavo pohitijo.
Polka, valček, ča-ča-ča,
to je že tradicija.

Vsi norijo, na ves glas,
ko pokliče nočni čas,
saj zabave konec je,
čakajo jih postelje.

Maksim Jabločnik, 4. b

PUST

Pust smo komaj pričakali,
da se maske bi igrali.
Ko povorka bo prišla,
vsi kričimo hip-hura!

Jaz kurent sem in
Timi hudiček,
maski super sva,
gleda naju vsa Slovenija.

V povorko sva odšla in
se tam zabavala,
tam sva tudi druge maske spoznala
in z njimi se igrala.

Ko prišel je pustni torek,
vsega konec je bilo
in vse se je za eno leto pospravilo.

Marko Šegula in Timotei Jerenik, 4. a

LE ROŽE SODI NAJ VRTNAR

Hišo zida nam zidar,
gleda ga pri tem vrtnar.
Vrtnar ga vneto opazuje,
v mislih pa pripombe kuje.

»Hej, prijatelj, kako lepo,
upam, da za rože prostora bo.«
Zidar posluša in popravi,
nato se spet na delo spravi.

A vrtnar še ne miruje
in mu ves čas narekuje,
kako naj hišo oblikuje.

In zidarju prekípi,
da mu glasno zakriči:
»Ti zidar ne boš nikdar.
Le rože sodi naj vrtnar!«

Pia Mernik, 8. d

MOJA PSIČKA JE IME GILLY. MOJA
PSIČKA IMA BELO IN DOUGO DLAKO.
IMA TUDI MAJHNE OČI. PREHRANJUE
SE Z BRIKETI IN RADA GLODA KOSTI.
KOPAMO JO V SREDO IN PONE DELJEK
JE ZELO PR/DNA. LAHKO GRE
PO ŽOGICO IN JO PRINESE K MENI.
LAHKO JE ZELO SREČNA, KER KO
ODIDEMO NA MORJE JO ČUVA BABICA.
STARA JE 2 LETI. NO TO JE MOJA
PSIČKA GILLY. ZELO OOOOO JOJ MAM
RADA INONA IMA RADA MENE!

Kaja Petrovič, 1. b

SLON-BALON

Slon,
balon.

O čem pa govorim?
Premalo spim.

Grem pa po krajši poti –
nihče ne bo imel nič proti!

Aljaž Simonič, 3. a

PRIJATELJSTVO

Prijateljstvo je trdna vrv,
ki nikoli ne mine,
nikoli ne popusti,
do konca svojih dni.
A ko mine,
ta del življenja gre med spomine.

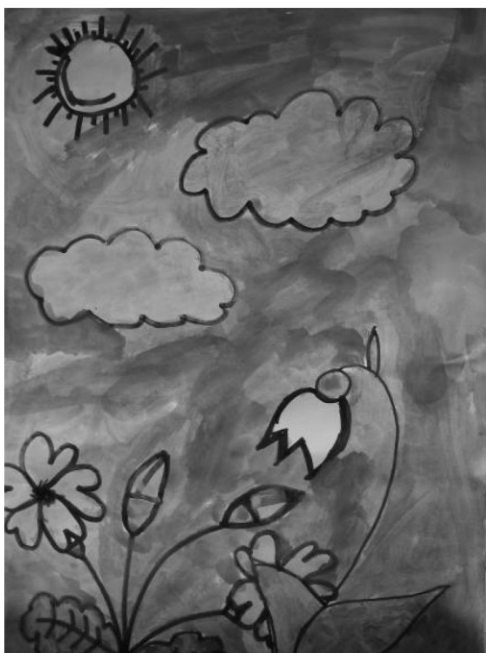
Špela Pihler, 4. a

SODIŠČE

Sodišče
ima stranišče
in stopnišče.

Desno ... je smetišče.

Aljaž Simonič, 3. a

Sabina Adriana Peklar, 2. b

DRUŽINA

Družina je kot cvet, ki cveti,
ko se rodiš ti.
A paziti moraš,
da ne odcveti,
ko ga utrgaš ali uničiš ti.

Člani med seboj povezani smo,
tako kot socvetje dišeče.
Leta minevajo, cvetje pa kar naprej cveti
in nikoli zares ne oveni.

Špela Pihler, 4. a

KDO JE PRIJATELJ

Prijatelj je tisti,
ki ti stoji ob strani
te nikoli ne odstrani.
Ti ne laže v obraz
in ima vedno isti izraz.
Zaupaj mu lahko,
kar hočeš
in veš, da te izdal ne bo
in ob tebi vedno bo.

Marko Šegula in Miha Jerenec, 4. a

PRIJATELJSTVO

Prijateljstvo je lepa stvar,
zakaj ne bi bilo,
odvisno, s kom se družimo,
če ne, ga lahko polomimo.

Prijatelja se pogovarjata,
dokler sonce ne zaide
in morda tudi takrat,
ko ponovno vzide.

Nik Osmančević, 4. a

PRIJATELJSTVO

Prijateljstvo je lepa stvar,
spremlja te povsod kot dar.
Za prijateljstvo sta potrebna najmanj dva,
včasih tudi cela množica.

Za prijateljstvo se je potrebno potruditi,
ko ga dobiš, domov odhitiš,
mu srečo zaželiš.
Ko spiš, na njega misliš
in odpira se ti svet, kot novi planet.

Vse, kar si zaželiš, je,
da z njim živiš.

Prijatelj je tisti,
ki te ne zapusti.
In nate misli.

Andraž Rozman in Taja Islamović, 4. a

PRIJATELJSTVO

Ko prijatelja si najdeš,
nikoli nimaš več skrbi,
če prijatelj te zapusti,
sreča uide ti.

Če prijatelja spet srečaš,
sreča spet ti zažari,
skupaj počneta veliko stvari,
ta spomin nikoli ne zbledi.

Rok Orešek in Timotei Jerenko, 4. a

Timi Plesec, Žiga Letonja, 4. c

PTIČKA

Letim visoko, visoko.
Tralala, la, la, la.
Ko prišla je zima,
me je zeblo.

Tralalo, lo, lo, lo.
Ko prišla je pomlad,
je bil spet lep dan.
Tralala, la, la, la.

Zala Kosi, 2. c

KDOR PIŠE PESMI

Kdor piše pesmi,
goji strast do poezije –
kdor kot okno v svet
vidi besede, ločila in velik rožnat cvet,
ki se iz prelepe rože vije ...

Domišljija sredi noči ga zbudi,
sede za mizo in začne pisati.
Vedno z veseljem, vedoč,
da slovenščina njegov je ključ
zaspi pozno v noč.

Kdor piše pesmi, takšen je,
nikoli drugačen,
nikoli brez besed.
Njegovega življenja smisel
je s pesmimi živet!

Jakob Murko, 8. d

MI SMO PRIJATELJI

Mi smo prijatelji,
ker radi se imamo,
ker radi klepetamo.

Mi smo prijatelji,
ker radi se igramo.

Lana Kolarič, 2. c

ABECEDA

A B C Č D
E F G H I J
K L M N O P R
S Š T U V Z Ž.

Zdaj poznam že črke vse,
naslednjič spet spremljaj me!

Anamarija Uršič, 3. b

ČRNI DEŽ

Se spomniš tistega časa,
ko je padal črni dež?

Jaz pogledam te v oči,
tvoje oči so biseri!

Nika Vidovič, 3. b

KO SNEŽI

Zjutraj, ko se zbudim,
sneži ...
A tebe še vedno ni ...

Najbolj te pogrešam,
ko sneži,
ko se sneg pomeša s solzami.
Ker te ni in ni ...

Eneja Šoštarič, 3. b

POD MOJIM ZLATIM DEŽNIKOM

Moj dežnik je zlat –
kot zlato sonce.

Pridi pod moj zlati dežnik!

Ko pride sonce,
svoj zlati dežnik pospravila bom.

Nuša Gaiser, 3. b

DOMIŠLJIVSKA MASKA

Prišel je Pust,
hrust polnih ust,
jaz pa imam idejo
za novo pustno
maskico:
na glavi lep klobuk,
lasje do tal,
v roki bel dežnik,
na ramenih dolgo ogrinjalo ima,
ki ji sega do peta.

Moja pustna maskica
je prav čedna,
saj je prava Parižanka.

V povorki sodeluje
in si pesmi izmišljuje.

Ja, bilo bi prav lepo,
če bi res bilo tako!

Ema Jožič, 5. b

Ana Marija Haložan, 4. b

ČUDEŽNA ODEJA

Imam idejo –
izumil bom odejo,
v kateri lahko boš vse počel,
še brisačo si ožel.

Lahko bi bila velika,
lahko pa tudi slika,
ki vse ljudi vika.

V njej bi se lahko stuširal,
celo nalogo bi v njej naredil
in veliko bi se naučil.

Bila bi krasno ogledalo,
v katerem vse lepše bi postalo.
To ogledalo ničesar ne bi znalo,
razen ...
... pospraviti se v omaro!

Petra Toplak, 5. b

SUPER IDEJA

V super ideji je veliko stvari,
v njej je veliko zanimivih ljudi.

Takšno idejo naredi čarovnik
oziroma rokovnik.

Rokovnik ima veliko idej,
saj je kot en tak čarodej!

Deja Milošič, 5. b

IDEJE PO ŠOLSKO

Naša šola je velika,
ni kot ena majhna pika.

V šoli učenci med odmori
po hodnikih se podijo,
ko pa zvonec zazvoni,
vsak na svojem mestu sedi.

Jaz želim si daljši odmor,
a žal to sklene šolski odbor.
Da vsaj ure krajše bi bile,
takrat zabavali več bi se.

Pouk pozneje bi se začel,
lahko bi dolgo spali
in zjutraj, ko v šolo bi prišli,
bi dolgo klepetali.

Malice vseh so mi,
še bolj pa kosila,
tega prav zares
nikoli ne bi spremenila.

Se kaj spremenilo bo?
Ne vem.
Tudi če ne,
ideje so pa le!

Eva Veselič, 5. b

LETNI ČASI

Prišla je tiho teta Jesen,
da začara drevesa v zimski sen.
Rdeča, rumena, rjava ...
že spet narava se poigrava!

A kmalu je konec
te barvne lepote,
ptički gredo,
listje odpade,
še medved si svojo posteljo najde.

Drevesa bodo v spanec potonila,
sveža pomlad se bo prebudila.
Zatorej veseli se zime!
Kajti po njej se vse prebudi,
spet življenje v sebe dobi.

Nato spet pride pomlad
pa poletje
in jesen
ter zima ...

Ja, tako se ta krog vrti,
počasi, a vendar hiti!

Bernarda Petek, 7. b

IZUMITELJEVA PESEM

Izumil bi lepilo,
ki deluje kot milo,
z njim podrgneš stvar,
ki zlepi se v par.

Izumil bi še škarje,
ki odganjale bi komarje,
izumil bi brisalec,
ki zbriše vsak palec.

Izumil bi penkalo,
ki imelo bi letalo,
in padalo,
s katerim bi odfrčalo.

Andrej Toplak, 5. b

PESEM O KLOBUKU

Moj novi,
veliki,
vijoličen klobuk
je mehek in puhast
kot zajčkov trebušček.

Vedno poskrbi,

VESOLJSKI GOZD

Vesoljski gozd ima
robote prestare,
ptičke iz omare,
velike račune,
ki z velike so lune.

Igračke vseh vrst
na omari visé,
in rože s srcem
na luni rasté.

Še več ima
ta čuden gozd,
ki pravimo mu
čaroben koš.

Ta gozd nikomur
miru ne da,
z duhovi,
s strahovi nas preganja –
prek sedem gora,
prek sedem voda,
nas, otroke, doma.

Katja Frlež, 4. c

da v ušesa me ne zebe
in da ne zbolim brez potrebe.

Nika Murko, 3. a

Kaja Caf, 8. a

KONJI

Na konjskem hrbtu res super je sedeti
in popoln nadzor nad konjem imeti.
Konje je potrebno spoštovati
in lepo z njimi ravnati,
saj imajo veliko moč,
brenili bi te lahko daleč proč.

A če konj je lepo vzgojen,
lepo je uglajen,
z jahačem sodeluje,
z gibi elegantnimi se odlikuje,
spretno skače prek ovir
in na ukaz se požene v dir.

Nekoč tudi sama bi konja rada imela,
da bi lahko jahala, kolikor bi hotela.

Nataša Divjak, 8. b

Leon Pihler, 2. b

PESEM O LEJLI

Kar z Lejlo je odšel, saj to ni res,
ljubim ga, v moji glavi je potres.
Da ona mu je lepša, ne morem verjeti,
prav nič me ne more bolj potreti.
Sem se vdala in nanj ne bom več čakala,
sicer sem ga poskušala iztrgati iz srca,
a to se ne da.
Pa naj srečno z njo živi,
čeprav me srce zaradi njega še boli.
Pa naj bo z njo, če ga bo osrečevala,
a nobenemu mojega srca ne bom več dala.
Kako sovražim ta nesrečni dan,
ne bom več ljubila, pojdem v samostan.
Dokler na nebu bo sijala nedolžna luna,
tu bom ostala in postala bom nuna.

Nuša Ogrizek, 8. a

GAMERJI

Igrice so ven prišle,
zraven nove Radeonke.

Procesorji se kar vrstijo,
gamerjem dušo potešijo.

Nvidie hitro zaostajajo,

ko se 4800 radeonke z 1 gb naslajajo.

Od Burnouta, Riddicka in Prototype-a
se nam že cedijo sline,
ker hočemo, da čas hitreje mine.

Blaž Vidovič in Klemen Herga, 9. c

PA UGANI, PRIJATELJ ... KDO ALI KAJ JE TO?

Poldic zelo težek je,
šest let šolaš se.
Ko se šolanje konča,
bela halja čaka te.
Nato še DR naziv dobiš,
včasih v človeku strah zbudiš.
Kdo je to?

Lucija Sevšek, 5. a

Anže Golob, 1. c

Delam z otroki,
jih rada učim,
pišem na tablo,
pokončno stojim!
Kdo sem?

Urška Bezjak, 5. a

Maruša Podbreznik, 3. b

Ob oknu visijo,
vedno molčijo,
s svojimi vzorci
stanovanje krasijo.

Na polici leno leži
in čaka, da jo kdo v roke dobi.
Pravljice v sebi drži,
le človek jih lahko na plan izpusti.

Le kdo je možak,
ki na snegu stoji,
na glavi mu klobuk leži
in v rokah metlo drži.

Kaj je to?

Po njej tipkati se da z računalnikom in miško je povezana!

Bernarda Petek, 7. b

Rešitve uganek po vrsti: zdravnik, učiteljica, zavese, knjiga pravljič, snežak, tipkovnica.

BESEDE ZA KONEC

*Prijatelj navadno sedi v isti klopi
in gleda enake reči kot ti.
Prijatelj se nikoli ne zmoti
in ne reče besede, ki boli.*

(Saša Vegri)

Aljaž Kokol, 4. c

Dragi prijatelji lepe besede,

tudi letos nam je uspelo! Na glasilo, ki je pred nami, smo lahko vsi ponosni. Potrudili smo se po največjih močeh. Pokazali smo, da lepa beseda še vedno mesto najde. V besedi je namreč posebna moč, čar ... Čarati z besedami pa je posebna radost.

Učencem, ki so prispevali svoja dela, gre ta čarovnija odlično od rok.

In od srca. Saj brez slednjega tako plemenitih del iz otroške domišljije ne bi bilo. Domišljije besed in domišljije barv. Brez dvoma so namreč pomemben del glasila tudi ilustracije in likovne stvaritve učencev, ki že vsa leta krasijo šolsko literarno glasilo.

Kaja Petrovič, 1. b

Hvala torej vsem, ki ste pisali in risali, hvala mentorjem, učiteljem, ki so pri tem pomagali, hvala gospe ravnateljici, da tako spodbuja literarno in likovno ustvarjanje na šoli, hvala gospe učiteljici Editi Čelofiga za likovno urednikovanje in gospodu Mateju Sužniku za končno podobo glasila.

In hvala slehernemu med vami, ki boste glasilo brali in se družili z nami preko besede.

Ne pozabite – tudi tako se pletejo niti prijateljstva, ki povezujejo in povežejo ...

David Bedrač, urednik glasila

KAZALO

LEPOTNO TEKMOVANJE.....	5	MOJE KOLO.....	14	PRIJATELJSTVO.....	26
KURA IN KOKOŠ.....	5	ZGODBA O ZALI.....	14	DRUŽINA.....	27
REDKOBESEDNEŽ.....	4	MEDVED IN PALČEK.....	14	KDO JE PRIJATELJ.....	27
ŽELVAK IN PRIJATELJI.....	4	SKODELICA ČAJA.....	15	PRIJATELJSTVO.....	27
UMOR V ŠOLI.....	4	ZAJEC IN OREL.....	15	PRIJATELJSTVO.....	27
RECEPT ZA SREČO.....	5	ŽABA IN MUHA.....	16	PRIJATELJSTVO.....	28
V DEŽELI VELIKANOV.....	5	BOGATA MUČA.....	16	PTIČKA.....	28
OSVAJANJE VESOLJA.....	6	TRGOVINA Z LEŠNIKI.....	16	KDOR PIŠE PESMI.....	28
ČUDEŽNI KAMEN.....	7	MAČKA IN PES.....	17	MI SMO PRIJATELJI.....	29
RADA BI POSTALA UČITELJICA.....	8	ZGODBA O ČUDEŽIH.....	17	ABECEDA.....	29
PRIJATELJSTVO.....	8	TONE IN TINE.....	18	ČRNI DEŽ.....	29
RAD BI GRADIL.....	9	POREDNI FANTEK.....	19	KO SNEŽI.....	29
ZOBOBOL.....	9	SKRIVNOSTNO OKNO.....	20	POD MOJIM ZLATIM DEŽNIKOM.....	29
TINE IN ZOBOBOL.....	10	V DEŽELI PALČKOVI.....	20	DOMIŠLIJSKA MASKA.....	30
PRIJATELJSTVO JE LEPO.....	10	O PSIH IN MAČKAH.....	21	ČUDEŽNA ODEJA.....	30
MOJA PRIJATELJICA.....	10	PESEM O RECESIJI.....	22	SUPER IDEJA.....	30
MOJA PRIJATELJICA.....	11	POMLADNA ROMANCA.....	22	IDEJE PO ŠOLSKO.....	31
MOJ PRIJATELJ.....	11	MEDMETI.....	22	LETNI ČASI.....	31
MOJ PRIJATELJ.....	11	RAČJA PESEM.....	22	IZUMITELJEVA PESEM.....	31
PRIJATELJ.....	11	OBSEG SRCA.....	25	PESEM O KLOBUKU.....	32
PRIJATELJ.....	11	MOJ DAN.....	25	VESOLJSKI GOZD.....	32
KOSMATINČEK SE POBOLJŠA.....	12	KDOR PIŠE PESEM.....	24	KONJI.....	32
VESELJE.....	12	ŽIVALSKA SVATBA.....	25	PESEM O LEJLI.....	33
PRAVLJICA O KLOBUKU.....	12	PUST.....	25	GAMERJI.....	33
NARAVA.....	12	LE ROŽE SODI NAJ VRTNAR.....	25	BESEDE ZA KONEC.....	35
KAJ BI BILO, ČE.....	13	SODIŠČE.....	26	KAZALO.....	36
MINA IN KLOBUK.....	13	SLON-BALON.....	26		

Uredniški odbor:
David Bedrač, glavni urednik, lektor
Edita Čelofiga, likovna oprema

Naslovnica: Tilen Žagar, 3. c

Izdajateljica: OŠ Ljudski vrt Ptuj

Oblikovanje: Matej Sužnik

Naklada: 200 izvodov
April 2009

UDK 37.014.77

ČAR BESEDE MOJE: Literarno glasilo učencev OŠ
Ljudski vrt Ptuj, Ptuj: OŠ Ljudski vrt Ptuj, 2009